

ARTS

Fons d'Art a l'Acadèmia de Belles Arts -Dins del 125 aniversari-

AUTORS SELECCIONATS

Pere Almirón, J. Amat, Nati Ayala, Joan Bermúdez, Francesc Bernaldo, A. Bolívar, Pepita Brossa, Lluís Clapés, Pep Domènech, Pere Elies, Ramiro Fernández, Benet Ferrer, David Graells, Santi Guera, J. Hernández-Pijuan, Miquel Magem, Dionís Martínez Romeo, Joaquim Montserrat, Gabriel Morvay, Ramon Noé, Albert Novellón, Axel Oliveres, Xavier Oriach, Assumpció Oristrell, Pep Sallés, Pere Sanromà, Fidel Trias, Antoni Taulé, Romà Vallès, Daniel Vázquez Díaz, A. Vila Arrufat, Joan Vila-Puig, Joan Vilacasas, Josep Vilalta, Oriol Vilapuig, Anna Vilarrúbies, Màrius Vilatobà.

Fins l'onze de febrer va romandre a l'Acadèmia de Belles Arts una important col·lecció de pintura d'una gran varietat d'autors sabadellencs o vinculats a la ciutat. Una selecció del propi fons de l'Acadèmia. Una tria important que en Ricard Calvo, el seu director artístic, membre de l'actual junta, i col·laborador de QUADERN, ens en parla.

Per què a l'Acadèmia i no de l'Acadèmia?

Cal dir que, del meu record, figuraven molts anys enrere a les parets de l'entitat quadres tan remarcables com sengles olis de Bonnard i Zuloaga que, juntament amb un bon aplec d'obres —entre elles algunes dels fundadors de l'Acadèmia de Belles Arts— i un petit dibuix "fregit" atribuït a Goya que algú va fer fonedís, abans passaren el seu dia a formar part del fons del Museu d'Art de Sabadell. Sembla ser, però, que a Belles Arts hi eren en règim de dipòsit, provinents d'una remodelació del Museu d'Història de Sabadell i a l'espera d'enllestir el M.A.S. Si més no, va cridar prou l'atenció en publicar-se el catàleg: "Els inicis de l'Acadèmia de Belles Arts de Sabadell. La generació del XIX" l'any 2002, que cap de les obres reproduïdes figuri com a propietat de l'Acadèmia, essent fetes pels fundadors i els primers membres de l'entitat. Davant d'això ens hem limitat a tirar mà d'allò que és a l'Acadèmia, vestint les dependències interiors i, fins i tot, emmagatzemat per manca de més superfície de parets, i no pas d'allò altre que, tot i possiblement ser de l'Acadèmia, per la causa que sigui ha fugit del seu domini. Hi ha el que hi ha...

Ha estat un fet aïllat ho penseu en tornar a exposar aquest fons propi tan poc conegut pel gran públic ?

Era l'ocasió propícia aquesta del 125è aniversari, i com a compàs entre les exposicions "Futur i procés" i "Lluís Molins de Mur. Cavaller de la pintura", conjuntament amb el Museu d'Art de Sabadell. S'ha cregut per tant posar part d'aquest fons a l'abast de la mirada del gran públic, tot pensant, si algun buit es produeix en la nostra programació temps a venir, anar mostrant tota la nostra col·lecció. Fons que es va enriquint constantment amb noves incorporacions.

Quins criteris i quina filosofia s'ha seguit a l'hora de fer-ne la tria ?

El criteri que ha animat aquesta primera selecció ha estat el reunir part d'allò més antic del nostre patrimoni amb algunes de les darreres entrades, passant també per etapes de la pre i la post guerra, la qual cosa fa que hàgim pogut copsar quin ha estat el desenvolupament de l'art a i de casa nostra, amb més d'una aportació forana prou notòria i enriquidora, d'un cop d'ull que abasta gairebé cent anys. La filosofia de l'exposició, en penjar-se a les sales, ha estat de conferir-li un "look" casual, encara que estudiat: atès que en obres d'autor hi ha els clàssics i els avançats — en termes polítics: conservadors i progressius — i en art no té res a veure l'edat amb l'adopció de qualsevol de les dues postures, la cronologia no ens era favorable. Per tant, en lloc de la fàcil ordenació cronològica, s'ha optat per cercar a voltes la complicitat, a voltes el contrapunt entre les obres, sense preocupar-nos massa de qui, quan i per què les va crear. En algun punt ens hem permès una elegant ironia, cas dels Vila-Puig. Mai no hem pretès la confrontació ni el contrast violent, si en canvi el maridatge i el diàleg, cosa que ha notat el visitant en veure que peces d'autor, època, estil, tècnica i tema tan diversos, malgrat tantes diferències s'aguanten perfectament l'una al costat de l'altra: és perquè són obres d'art.

És evident que hi trobem aaltar alguns firmes ?

Hem procurat dins les limitacions de les nostres possibilitats aportar a la contemplació del visitant alguna obra anterior a l'evolució de l'autor, per exemple: el retrat femení degut a J. Vilacasas. Però hom podrà trobar-hi mancances, determinades firmes que, sabent que són al fons, no han estat seleccionades: tard o

d'hora ja ho seran. Ha hem dit que en aquesta primera tria no ens ha pas preocupat qui i quan va dibuixar, pintar, estampar, modelar, esculpir o coure cada obra, fins i tot el visitant curós haurà advertit com, havent-hi 37 artistes, hi ha 39 obres: això és degut que Vila Arrufat i Benet Ferrer repeteixen, encara que en temes i tècniques diferents, del primer hom pot admirar un oli, paisatge, i un contundent gravat, l'últim retrat del seu pare, el pintor Vila Cinca, mentre que del segon veiem una ceràmica i una obra gràfica.

Mariua Vilatobà senyoreja a la Sala II amb el retrat del seu fill Eduard, pintat en tornar d'una estada a París i amb una clara influència de Renoir: bellíssim. Just al peu de l'escala destaca una magnífica panoràmica d'abaix el riu que signa el jove Josep Vilalta. A la Sala III, per la temàtica, la tècnica i l'antiguitat desperta l'interès la calcografia "Le Héros", de Daniel Vázquez Díaz. Amb el ja esmentat gravat d'Antoni Vila Arrufat, el retrat de Joan Vilatobà pintat per Fidel Trias i l'escultura "Natura i home", d'Albert Novellon, es concreta la meua selecció particular, la resta es deu a l'equip de plàstica de l'Acadèmia quina elecció també assumeixo.

Fins aquí la conversa amb Ricard Calvo. El tema de les preposicions a l'hora de donar títol ha estat el joc primer d'aquesta tria del fons de l'Acadèmia. Com ell diu, cal esperar que es repeteixi amb noves firmes ara emmagatzemades. I que sigui ben aviat.